

slag til Rævningsens Indførelse, og Regjeringen nedfattede derefter en Commission. Jeg beklager høilig, at denne Commission, hvoraf jeg var Medlem, ikke førte til noget afgjørende Resultat. Den indsendte 2 forskjellige Forslag til Regjeringen, men uden at udtale sig bestemt om noget af dem, og saaledes stod Sagen i flere Aar. Da var det, jeg tillod mig at indbringe et Lovforslag her i Thinget. Den Modtagelse, som dette Forslag fik baade fra Folkethingets Side og fra min ærebe Sidemands (Casse) Side, der dengang var Justitsminister, staae mellem de kjæreste Erindringer, jeg har fra min Rigsdagsvirksomhed. Den lod mig føle, at om der end tildeels havde hersket Tausshed med Hensyn til denne vigtige Reform, var det dog et gjenneengaende Ønske hos det danske Folk og dets Repræsentanter, at Grundlovens Løfte i dette Stykke maatte blive gennemført i Aand og Sandhed. Regjeringen tog selv Sagen i sin Haand og fremlagde et Udvalgsbetænkning, som tog væsentligt Hensyn til det Forslag, jeg havde fremlagt, og til den anbefaling, som det nedfattede Udvalg havde givet det. Dette Forslag blev da behandlet her i dette Thing, der fremkom en Udvalgsbetænkning, og min ærebe Sidemand, der endnu var Justitsminister, tog saa væsentligt Hensyn til dette Udvalgs Indstilling, at det næste Forslag, der fremlagdes det følgende Aar, havde ryddet de allerfleste tvivlsomme Spørgsmaal afveien, idet Regjeringen og — jeg tør næsten sige — Folkethinget — thi Udvalget var sammensat af de meest forskjellige Kræfter — saagodt som vare enige om alle Hovedpunkter. Det nye Udvalg gjorde blot enkelte Ændringer i mindre væsentlige Punkter, og saaledes hvilede Sagen, indtil den atter fremlagdes uforandret af Regjeringen, nemlig i Samlingen 1864—65. Jeg kan vel forstaae, at man de to første Gange, da Sagen saaledes var for, — den ene Gang midt under vor Krig, som ikke alene lagde Beslag paa vore materielle Kræfter, men ved hvilke ogsaa Folkeaanden var bunden, den anden Aaret efter, da Freden var sluttet, og da mangen Gjerning var at udføre, som atter maatte lægge Beslag paa Alles Kræfter, — ikke med Nøiagtighed kunde sysselsætte sig med en Reform som denne. Jeg

tilstaaer imidlertid, at jeg nærede den sikke Fortrøstning, at Regjeringen, efterat Sagen var kommen dertil, at der kunde siges at være bragt Enighed tilveie mellem den ene Afdeling af Rigsdagen og Regjeringen, ikke vilde have hvilet, før den havde seet sig istand til at gennemføre denne Reform. Jeg indrømmer imidlertid, at den overordenlig store Betydning, som det havde, med Grundighed at faae behandlet en Finantslov, der var af saameget større Omfang end den tidligere, og en Lov som Hærloven, kunde tage alle Kræfter i Beslag under forrige Session. Men hvad der skulde forhindre Regjeringen fra i denne Session at fremkomme med et Lovforslag som dette, stod for mig som en Gaade. Jeg troede sikkert, at det vilde skee, indtil jeg ved at henvende mig til den høitærede Justitsminister fik den Erklæring af ham, at der ikke vilde komme noget Lovforslag frem derom. Under disse Forhold troede jeg, det var i sin Orden, om jeg, der tidligere havde givet Stødet til denne Sags Behandling, ogsaa nu gav et saadant Stød, og skjøndt det maastee noget kan vække Interessesen for Sagens Behandling, skal jeg oprigtig sige, hvor Meget og tillige hvor Lidet jeg tænker mig opnaaet ved nu at faae behandlet denne Sag. Jeg ventet mig ikke mere deraf, end at det høie Thing, hvis det deler det tidligere Folkethings Anskuelse, med Velvillie vil behandle det forelagte Forslag og vil behandle det uden at lade det gaae til Udvalg — det har jo allerede 3 Gange været behandlet af Udvalg, og det staaer Enhver frit for til 2den og 3die Behandling at stille Ændringsforslag. — Naar denne Sag da endelig er vedtagen i dette Thing, vilde den blive sendt ind i det andet Thing for om muligt der at gaae i Udvalg. Derved vil i mine Tanker det store og væsentlige Gode være opnaaet, at medens det tidligere kun har været Udvalgets Tanke, der udtaltes, vil det nu være Thingets Beslutning, som foreligger, og dette vil have en anden og større Betydning for Justitsministeren, naar han tager Sagen i sin Haand, og ligeledes gjøre det muligt eller rettere naturligt for ham at forelægge Sagen i det andet Thing, for at man ogsaa der engang kan komme til at behandle den. Naar dette kan naaes, da vil der være gjort et saa stort